Контрольный экземпляр

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ОБ'ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV
№ 147 (1939)

Суботній випуск

7 ГРУДНЯ 1974 р.

Ціна 2 коп.

ПЕРЕГОВОРИ Л. І. БРЕЖНЄВА З В. ЖІСКАР Д'ЕСТЕНОМ

ПАРИЖ. Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв прибув 4 грудня в Париж на запрошення Президента Французької Республіки В. Жіскар д'Естена з робочим візитом.

5 грудня у Палаці рамбуйє, поблизу Парижа, почалися переговори Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва з Президентом Французької Республіки В. Жіскар д'Естеном.

Л. І. Брежнєв і В. Жіскар д'Естен розглянули ряд вузлових питань радянсько-французьких відносин. Було підкреслено велике значення, якого в обох країнах надається неухильному проведенню в життя основоположних радянсько-французьких документів — принципів співробітництва між СРСР і Францією і протоколу про політичні консультації.

У ході розмови було підтверджено курс на дальший розвиток співробітництва між СРСР і Францією як у сфері двосторонніх відносин, так і з широкого кола міжнародних питань.

Переговори проходять у конструктивному дусі, в атмосфері взаєморозуміння і сердечності.

(ТАРС).

„СОЮЗ-16": ПОЛІТ ТРИВАЄ

ЦЕНТР КЕРУВАННЯ ПОЛЬОТОМ, 4 грудня. (ТАРС). У ході чергового робочого дня екіпаж космічного корабля «Союз-16» продовжував виконання намічених досліджень і експериментів. Зокрема, за програмою медико-біологічних досліджень космонавти здійснювали спостереження за характером зоноутворення у променистих грибків.

3 грудня на 17-му і 18-му витках польоту космонавти провели корекцію траєкторії руху, в результаті якої корабель вийшов на колову орбіту заввишки близько 225 кілометрів з періодом обертання, який дорівнює 88,9 хвилини, і нахиленням — 51,8 градуса. Ця орбіта подібна до тієї, на яку повинен буде вийти космічний корабель «Союз» при наступному спільному польоті з американським кораблем «Аполлон».

СЛОВО — ЗБРОЯ

Бюро Новомосковського райкому партії Дніпропетровської області про ініціативу активістів преси, які запропонували організувати і провести масову, ударну робсількорівську естафету «За високий урожай 1975 року».

Відбулося засідання бюро Новомосковського райкому Компартії України. На порядку денному стояло питання — про звернення авторського активу міськрайонної газети «Новомосковська правда» до добровільних помічників преси міста і району із закликом організувати і провести масову, ударну робсількорівську естафету «За високий урожай 1975 року». В обговореному питанні прийнято розгорнуту постанову.

В ній відзначається важливість і своєчасність виявленої робсількорами ініціативи, підкреслюється необхідність спрямувати зусилля добровільних помічників преси на розв'язання завдань, які стоять перед трудівниками сільського господарства району в завершальному році п'ятирічки. Особливо цінним є те, говориться в постанові, що учасники естафети вирішили взяти під свій контроль хід виконання державних планів і взятих соціалістичних зобов'язань по вирощуванню високих урожаїв зернових, технічних культур і овочів, що вони будуть відшукувати нові форми допомоги партійним організаціям у широкому розвитку договірної системи соціалістичного змагання, в підвищенні його гласності і дійовості, зосередять увагу на показі шефської допомоги колективів промислових і транспортних підприємств трудівникам села.

Бюро райкому партії схвалило ініціативу авторського активу «Новомосковської правди» і зобов'язало партійні організації колгоспів і радгоспів, підприємств і будов обговорити на зборах добровільних помічників преси, членів редколегій, багатотиражних, стінних і радіогазет прийняте звернення. Ним запропоновано розробити і здійснити конкретні заходи по забезпеченню широкої участі в естафеті комуністів, комсомольців, членів груп народного контролю, профспілкових працівників, депутатів місцевих Рад. У колгоспах, радгоспах, на підприємствах повинна бути активізована діяльність постів гласності соціалістичного змагання. В міськрайонній газеті «Новомосковська правда», а також у багатотиражних і стінних газетах, по місцевому радіо слід постійно і кваліфіковано висвітлювати хід масової, ударної робсількорівської естафети «За високий урожай 1975 року».

(РАТАУ).

ПЕРЕВІРЯЄМО ХІД ЗМАГАННЯ

З перших же днів визначального року комсомольсько-молодіжні колективи орденоносного кіровоградського заводу «Червона зірка» включилися у Всесоюзне соціалістичне змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту. Гаряче трудове суперництво розпочалося між бригадами верстатників третього механоскладального цеху, де бригадиром Валентина Красна та Катерина Мікульчина.

В номері за 26 січня нинішнього року «Молодий комунар» опублікував договір на змагання обох бригад.

ПОЗДОРОВТЕ ПЕРЕМОЖЦЯ

Ось основні його пункти:

— за рахунок поліпшення організації праці, впровадження передових методів виконати річне завдання в нормогодинах за десять місяців;

— щоденно виконувати норми виробітку не нижче 150 процентів;

— здавати продукцію у ВТК з першого пред'явлення на 100 процентів, добитись роботи за дорученням ВТК;

— підвищити продуктивність праці в порівнянні з 1973 роком на 8,5 процента.

Нині, коли визначальний рік п'ятирічки успішно фінішує, при підведенні підсумків соціалістичного змагання переможцем стала комсомольсько-молодіжна бригада комуністичної праці на чолі з бригадиром Катериною Мікульчиною. Дівчата цього колективу, виконуючи щоденні норми виробітку не нижче, ніж на 160 процентів, завершили річне завдання до 27 жовтня — на три дні раніше, ніж зобов'язувалися. Поздоровляємо їх з великою трудовою перемогою — достроковим виконанням планів визначального року п'ятирічки.

Сьогодні, «Молодий комунар» надає слово переможцям. Від імені комсомольсько-молодіжної бригади верстатників МСЦ № 3 говорить Катерина **Мікульчина:**

— Цього року наш колектив ще раз підтвердив високе звання бригади комуністичної праці. На мою думку таких значних результатів наші дівчата домоглися завдяки тому, що навчилися цінувати кожну робочу хвилину. Раціональна розстановка устаткування, ущільнення робочого часу дає нам змогу виконувати в середньому щодня виробничі норми на 160—170 процентів, тобто по 400 кронштейнів СНМ-109 на кожну робітницю.

Працюємо за поточним методом. Це також дає значну економію часу. Ми добилися стопроцентної здачі продукції з першого пред'явлення, всі штампують готові вироби особистим клеймом. Кожна робітниця в одлановій мірі відповідальна за якість виконуваної роботи. Наші деталі ідуть для сівалки СЗ-3,6, якій в липні нинішнього року присвоєно державний Знак якості. Не буде перебільшенням — в цьому є і наш внесок. І ми гордимося ним. Працюємо на совість, старанно. І, мабуть, кожній було б приємно відчути, що твоя праця оцінена людьми, що всі знають про твої трудові досягнення.

У нас же виходить щось не зовсім так. За цілий рік — жодної «Блискавки» чи зви-

ни Красної. «Комсомольський прожектор» теж обійшов увагою нас, хоча потрібно б і йому нас бачити. Мало того, ми самі, відчуваючи, що працюємо із значним випередженням графіка, іноді не могли б точно сказати, в рахунок якого місяця випускаємо продукцію. Наша трудова перемога, на превеликий жаль, пройшла в цеху майже непоміченою. Стіннівка не відгукнулася.

Ніхто нас не поздоровив у день виконання річного зобов'язання. Все це говорить про те, що цехове бюро комітету комсомолу попустило змагання на самоплив. Понадіялися на нашу високу свідомість.

Прокоментувати розповідь бригадира комсомольсько-молодіжної редакція попросила заступника секретаря заводу комсомолу заводу «Червона зірка» Олександра **Берьозкіна:**

— Про ефективність будь-якої справи найкраще судити по її результатах. Тож при аналізі підсумків соціалістичного змагання між комсомольсько-молодіжними бригадами верстатників механоскладального цеху № 3 виявилося багато цінного, але, і ми не маємо права цього замовчувати, чимало недоліків. Багато можна було б сказати про хороше.

Дострокове завершення визначального року обома колективами — факт, що не потребує коментарів. Хочеться докладніше зупинитися на недоліках, які виплили в ході змагання, з метою не повторити їх у майбутньому. Бригада Катерини Мікульчиної — неодноразовий переможець у загальнозаводському змаганні серед бригад верстатників. Досягла значного росту продуктивності праці 12 процентів замість зобов'язання 8,5.

Добре трудяться молоді робітниці. Але не завжди вони мають змогу радіти своїм успіхам. Бо ж не систематично підводились підсумки соціалістичного змагання. Секретар комсомольської організації цеху Валентина Козка, мабуть забула про вагу гласності в такій важливій справі. Ось чому дівчат, котрі достроково виконали річне завдання, навіть ніхто не поздоровив у день його виконання. І дізналися вони про це майже тиждень по тому. Але звалювати всю провину на ватажка спілчан — непорядно. Певно, треба дивитись, як кажуть, в корінь. Хвороба гласності — наше спільне лихо. Трапляються такі ще у нас випадки формального ставлення до людей, до справи. Буває іноді так: працюють люди на совість, то й добре. Виконують сумлінно свої обов'язки — то що ж у цьому героїчного? І часто-густо ми забуваємо про гласність, яка стає найпершим чинником морального заохочення. Мабуть завкому комсомолу слід посилити контроль над ходом змагання, і, що найголовніше, дбати про доведення його результатів до відома молодих робітниць. Тільки тоді буде забезпечена діє-

Вітчизні — наш ударний труд

КОМСОМОЛКА СВІТЛАНА МЕДВЕДЄВА ПРАЦЮЄ ПАКУВАЛЬНИЦЕЮ НА ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОМУ ЗАВОДІ ДІАГРАМНИХ ПАПЕРІВ. СУМЛІННО СТАВЛЯЧИСЬ ДО РОБОТИ, ДІВЧИНА ЩОЗМІНИ ПЕРЕВИКОНУЄ ВИРОБНИЧІ ЗАВДАННЯ.

НА ФОТО: С. МЕДВЕДЄВА. Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

ЗА ВИСОКЕ ПРАВО

Наші дівчата з комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів-монтажників складального цеху № 1 на чолі з групкомсоргом Світланою Найденко включилися у змагання за право бути сфотографованими біля Прапора Перемоги. Це високе право! І у нас є всі можливості, щоб завоювати його. Валентина Прохоренко, Ольга Застеба, Валентина Білик — найперші претенденти на нього. Лише за листопад дівчата виконали виробничий план на 156 процентів, зекономивши при цьому сто метрів монтажного дроту та 800 грамів припою. У громадському житті ми також не відстаємо. Взявши активну участь у республіканському місячнику по розповсюдженню літератури, ми тільки за листопад місяць розповсюдили книг на 57 карбованців.

Л. МАЛА,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів-монтажників складального цеху № 1 Олександрійського електромеханічного заводу.

БРАТЕРСЬКА ЗУСТРІЧ МОЛОДІ

ГАВАНА, 4 грудня. (Кор. ТАРС). Прапори Радянського Союзу і Куби піднялися в синє небо у міжнародному молодіжному таборі імені Хуліо Антоніо Мельї під Гаваною. У цьому таборі, який носить ім'я палкого революціонера, великого друга Країни Рад, одного із засновників Компартії Куби, почалась третя зустріч дружби радянської і кубинської молоді.

До складу радянської делегації входять посланці комсомолу союзних республік, які відзначилися у навчанні і праці. Серед почесних гостей зустрічі — Герой Радянського Союзу М. П. Чечнєва.

У численній кубинській делегації — передові робітники і трудівники села, молоді воїни і студенти з усіх кінців острова.

Кубинські комсомольці розробили цікаву програму зустрічі, яка передбачає відвідання історичних місць колиски кубинської революції — міста Сантьяго-де-Куба, «Острова молоді» — Пінеса, а також промислових і сільськогосподарських підприємств республіки.

Г. ПЕТРОВ.

ТВІЙ РЕВОЛЮЦІЙНИЙ МАНДАТ

МАТУСЕВИЧ, БОЄВЕЦЬ, ШАПОВАЛОВ...

ЛЮДСЬКА пам'ять, безцінні реліквії — комсомольські квитки зберігають для поколінь спогади про славні сторінки історії комсомолу. Чимало цих документів сьогодні знаходиться на стендах та у фондах нашого краєзнавчого музею.

Березень 1919 року — час народження комсомольської організації Кіровоградщини. Перші комсомольці міста Кіровограда стали безстрашними бійцями. Багато тривожних і безсонних ночей провели вони на заставах, коли стало відомо, що григорівська банда наближається до Єлисаветграда. В травні 1919 року на полі бою в районі вокзалу загинуло дев'ять юних бійців. Серед них — 19-річні Муравчик, Миколаєвський, Вейсбиш... В 1921 році командиром кавалерійського ескадрону поліг у бою з есерівсько-куркульськими заколотниками на Волзі комсомолець Островський.

Час віддаляє нас від тих, хто був першим. І нерідко маленька книжечка члена Спілки береже для сучасників незабутнє, безцінне. «Дверці машини відчинилися, і той, хто сидів у ній, привітав мене: «Здрастуйте, товаришу курсанті». Простяг мені руку, сказав: «Ось моя перепустка». Ласкаво подивився в очі. На його обличчі засвітилася посмішка. Взявши перепустку, я прочитав: «Пред'явник цього — Голова Ради Народних Комісарів Ульянов (Ленін)». Від раптової зустрічі з Леніним, переживаючи радість і хвилювання, я спочатку розгубився, і, намагаючись запам'ятати образ Леніна, бачити його кожен з нас вважав за велике щастя, я ще раз подивився йому в обличчя і забув повернути перепустку. Бачачи моє хвилювання, Володимир Ілліч прийшов на допомогу. Звертаючись до мене, він спитав: «Товаришу курсант, мені можна їхати?». — «Будь ласка, товаришу Леніне, можна їхати!» — квапливо відповів я, повертаючи йому перепустку. З словами — «До побачення, товаришу курсант, бажаю успіху у навчанні», — Володимир Ілліч Ленін поїхав у Кремль». Комсомольцем, якому пощастило не лише бачити, а й розмовляти з Володимиром Іллічем, був червонозорівець Іларіон Матусевич. Потім він став червоноармійцем Єлисаветградського караульного полку, пізніше був зарахований курсантом перших Московських радянських курсів командного складу Робітничо-Селянської Червоної армії. Курсанти, навчаючись, охороняли і серце Республіки Рад — Московський Кремль, уряд, що тут працював.

Іларіон Матусевич — один із перших комсомольців нашого міста. Він передав музеєві спогади про зустрічі з Володимиром Іллічем, свій перший комсомольський квиток, зовсім не схожий на ті, які носитимуть біля серця спілчани пізніших десятиліть. На аркуші три слова: «Комуністична Спілка Молоді», в центрі — «Єлисаветградський комітет, членський квиток № 195» і дата — «20.IV.1920 року».

ДНЯМИ ми одержали комсомольський квиток, який належав першому секретареві комсомольського осередку заводу «Червона зірка» Олександру Іваненку. Багато хороших справ здійснили комсомольці разом зі своїм секретарем. Вони не лише відбудовували завод, організовували недільники, допомагали голодуючим. Напівзруйнований поміщицький будинок вони привели до ладу і влаштували в ньому клуб. Туди щодня приходило 300—400 робітників. Олександр Іваненко— делегат VI з'їзду Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України, його делегатський мандат за № 217 зберігається зараз в нашому музеї. Пізніше комсомолець виїхав на навчання, став інженером, а згодом — керівником великого заводу в Москві. Його товариш по червонозорівському осередку Семен Трегуб став відомим літературним критиком, написав ряд чудових книг про полум'яного Миколу Островського, з яким часто зустрічався і листувався.

З 12 червня 1924 року комсомол став носити ім'я Леніна, у цьому ж році, році ленінського призову, комсомольська організація повіту зросла більше, як на 2 тисячі чоловік.

Час бере своє — тьмяніє чорнило, яким робилися записи, вицвітає папір, та ми схиляємося в шанобі перед тими, біля чиїх сердець лежали ці революційні мандати з силуетом дорогого Ілліча на обкладинці. Переді мною спілчанський квиток Никифора Шапорева за № 280150, який було йому видано в 1924 році. Хлопець з бідної селянської сім'ї, уродженець Алтаю — він був направлений вчитись у Єлисаветградську кавалерійську школу імені Будьонного. Відтоді 25 років Н. Шапорев перебував на військовій службі по охороні державного кордону соціалістичної Батьківщини. Має ряд урядових нагород.

БАГАТО невмирущих сторінок вписали комсомольці двадцятих і тридцятих років у революційну історію нашого краю на зорі своєї юності й у більш зрілому віці: Петро Іванович Боєвець. Його квиток за № 2564, виданий в 1922 році Єлисаветградською комсомольською організацією, на титульній сторінці має напис: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!», нижче — «РКСМ», в центрі — «Комуністична Спілка Молоді України». Документ зберігається у нашому музеї, а його власник покрив себе невмирущою славою в роки Великої Вітчизняної війни. Комсомольський квиток Петра Івановича зовсім не схожий на всі інші, він вицвів, пожовкли від часу листки, але як найдорожчу реліквію зберігав його власник.

В роки Великої Вітчизняної війни Боєвець був секретарем підпільного Єлисаветградківського райкому партії. Керованим ним парторганізація випускала листівки, закликала місцеве населення не виходити на роботу, переховувати хліб, одяг, худобу, не давати окупантам вивозити народне добро. Були створені підпільні організації у селах Федворі (нині Підлісне), Сентовому (нині Родниківка), Оситняжці, Петровому та інших. Ризикуючи життям, підпільники палили скирти з хлібом, амбари, бензосховища, виводили з ладу трактори, комбайни, двигуни. Напередодні 1 Травня 1942 року пустили під укіс ворожий ешелон поблизу села Кучерівки, вивели з ладу паровоз на перегоні Цибулево — Хирівка. Німецькі коменданти Краузе і Флекер докладали відчайдушних зусиль, щоб виявити підпільників. Особливо гітлерівці полювали за Петром Івановичем, він був комісаром загону імені Ворошилова. Оточений ворогами, він загинув як герой, до останньої хвилини бився з фашистами.

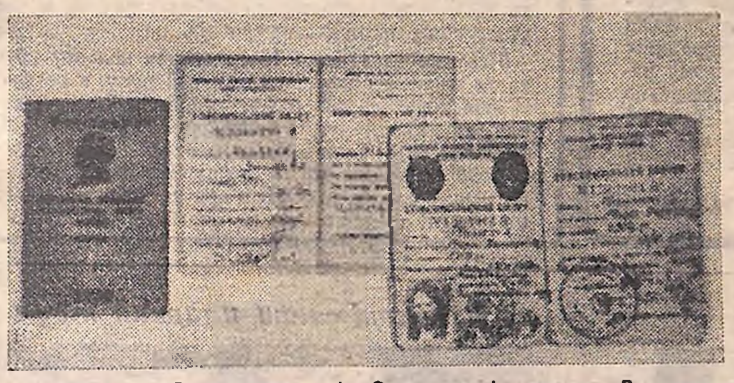

Безцінна реліквія — квиток члена Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. Він є документом, що закріпив найвищу клятву — клятву на вірність ідеям комунізму. Ось кілька комсомольських квитків стального кольору з силуетом дорогого Ілліча. Комсомольський квиток № 16359525, виданий 5 січня 1944 року партизанці Надії Кирилівні Личкаль, квиток медсестри Марії Маленко, комсомольський квиток № 19505270 члена ВЛКСМ з 1938 року, який належав нашому земляковi, хороброму заступнику командира розвідгрупи «Голос» Олексію Трохимовичу Шаповалову.

ВИКОНУЮЧИ завдання командування І-го Українського фронту, в складних умовах за допомогою польських патріотів, розвідгрупа врятувала від знищення колишню польську столицю — старовинний Краків. Уряд Польської Народної Республіки удостоїв членів розвідувальної групи «Голос» високої нагороди — ордена «Віртуті Мілітарі», а за рішенням президії ради народної Кракова їх імена навічно занесені в списки рятівників міста.

Навпіл згорнутий аркуш, втроє складений цупкий папір, книжечка сталевого кольору, червоного... Комсомольські документи різних часів. За ними — життя і історія героїзму і звитяг різних поколінь радянської молоді. Комсомольський поет Віктор Котов сказав від імені своїх сучасників:

Сколько раз
на вершины крутые
Комсомол в наступление
шел.
И опять говорят молодые:
«Запишите меня
в комсомол».

І сьогодні це кажуть тисячі юних. Їх квитки по формі різняться від тих, перших, але, як і тоді, серця їх ровесників б'ються в ритм з сьогоднішньою радянською добою.

Р. ТУРБАЙ,
завідуюча фондами Кіровоградського краєзнавчого музею.

Наставництво: пропозиції, досвід

«Наставники немовби передають естафету праці з сучасного в майбутнє. І ми від усієї душі вітаємо представників славного робітничого класу, які, не шкодуючи сил і часу, передають свій багатий досвід, свої знання молодій зміні, що вступає у велике трудове життя».

(Із промови Л. І. Брежнева на XVII з'їзді ВЛКСМ).

З ЩИРІСТЮ ДО КОЖНОГО

НАСТАВНИЦЯ

Наш завод — один з наймолодших у районі. Йому ще немає й десяти років. І, як це найчастіше буває, на нове підприємство завжди з радістю йдуть працювати юнаки і дівчата. Тут вони розпочинають свій трудовий шлях. Яким він буде? Звичайно, не легким. Народна мудрість каже: добре там, де нас немає. Але не цим керується сьогоднішня молодь.

Майстер-пекар Ніна Іванівна Штиленко працює на хлібзаводі дев'ять років. Але, перш, ніж стати майстром у повному розумінні цього слова, вона тут, у колективі, пройшла велику трудову школу. Як і багато інших її товаришів по роботі, починала з найважчого — з освоєння нещодавно встановленого нового складного устаткування. Доводилось нелегко: не вистачало робочої сили, спеціалістів, які передали б досвід роботи. Тому часто випадало, що працювала в різних змінах, на різних ділянках виробництва. Поступово призвичаїлась до роботи кожного агрегату. Вивчила всі без винятку процеси, починаючи від замішування тіста і закінчуючи завантаженням готової продукції в автомашини для відправки у торговельні точки.

Працювати так, щоб не допускати жодного грама втрати сировини, щоб продукція була тільки високої якості, — це стало правилом для Ніни Іванівни, традицією колективу, який вона очолює. А коли вже йде мова про традиції, то маємо на увазі і таку єдність поколінь, коли старші на ділі, на практиці передають молодим свій досвід. Ніна Іванівна виховала за роки праці на заводі десятьох молодих виробничників, сповна передала їм все, що знала сама. Всі її учні стали хорошими спеціалістами, високо несуть горде звання — робітник. Всі вони досконало володіють спеціальністю, освоюють суміжні. Ось, наприклад, Світлана Савчук, яка прийшла працювати на завод шість років тому, відразу після закінчення школи. Вона в будь-яку хвилину при потребі може підмінити укладача, пекаря, машиніста-розподілювача тіста. І завжди, підміняючи подругу, виконує її роботу так, як виконує свою — тільки сумлінно.

Ніна Іванівна керує кращою зміною заводу. І, незважаючи на зайнятість, в нинішньому році допомогла оволодіти професіями двом молодим виробничницям комсомолкам Любові Гараненко і Любові Івіній.

— Радісно бачити, як працюють дівчата, — говорить наставниця. — Коли спостерігаю за їх роботою — якось теплішає на душі. Знаєте, мабуть, у кожного виникає таке особливе почуття від того, що недарма вклала у їх виховання часточку свого серця, що мої старання принесли користь. А виростають молоді швидко — зміна буде надійна, це точно.

Дівчата дійсно докладають всіх зусиль, щоб не підвести свою наставницю. Мені також доводилось спостерігати, як вони працюють. В усьому — у їх руках без зайвої метушні, у тому, як вони слідкують за продукцією — відчувається почерк Ніни Іванівни. Не сліпо завчений, а творчий навіть у такій, на перший погляд буденній роботі, як робота пекаря.

Ось Люба Івіна поглядає на годинник — минув час випічки. Відкриває заслінку. Цех наповнюється пахощами випеченого хліба. Минає хвилина — і на конвейєрі з'являються перші буханці.

Стрічка поволі виносить їх через увесь цех в експедиторську. А коли трапляється якась хиба, робітниця швидко орієнтується. Останнього разу, пригадує Люба, знайшла причину: температура нагріву була нижчою від потрібної.

— Хлопці, ану піддайте жарку! — гукала тоді Люба.

— А що трапилось? — запитували кочегари.

— А те, що хліб не висходжується. За температурою слідкувати уважніше треба.

— Єсть жарку! — чулося з кочегарки.

Через кілька хвилин знову відкрито заслінку на стрічці конвейєра, з'являється рум'яний пахучий хліб.

ЇЇ УЧНІ

Люба Івіна: — Добре пам'ятаю той день, 20 травня. Знаєте, коли прийшла сюди, на завод, вперше — розгубилася. Аж якось лячно стало: скрізь вагонетки, конвейєри, різні агрегати... Невже, думаю, — зможу колись тут працювати самостійно?

— Зможеш, — сказала Ніна Іванівна, відчувши мою невпевненість.

А потім ми пішли з нею по цехах. Майстер зупинялася біля кожного агрегату, розповідала, що і як в ньому виробляється, хто тут працює і наскільки важлива його робота.

Коли дійшли аж до експедиторської, де дівчата завантажували хліб в машини, Ніна Іванівна запитала:

— Ну, як?

— Якщо можна, на пекаря вивчитись хочу.

— Звичайно можна. Приходь у мою зміну, я тебе вчитиму.

Відтоді минуло майже півроку. Нині працюю самостійно. І не лише пекарем. Моя вчителька допомогла мені освоїти ще й професію машиніста тісторозподілювача. А нещодавно я й іспит склала — підміняла Віру Григорівну Антонову, яка була у відпустці.

Люба Тараненко: — Наш завод нині реконструюється. Я працювала в будівельній бригаді штукатуром. Часто заходила в діючі цехи заводу. Звичайно, не без мети. Придивлялась, куди б піти працювати після того, як закінчимо будівельні роботи. Праця робітників заводу мені подобалась: скрізь чисто, люди мають справу з машинами. Але особливе враження справили майстер зміни Ніна Іванівна Штиленко, її товариші по роботі. Ніна Іванівна завжди із задоволенням показувала мені цехи, знайомила з різними професіями, розповідала, що в зміні інколи скрутно з робочою силою, що немає кому підмінити укладача, який розрахувався. «З таким старшим товаришем не пропадеш, — подумала я. — Коли щось на перших порах і не виходитиме — допоможе».

Пішла я працювати укладачем. І не шкодую. Ніна Іванівна ознайомила мене з усіма тонкощами професії. І нині, коли щось не ладиться — біжу до майстра; вона завжди підтримає і ділом, і порадою, і підбадьорливим словом. Велике їй спасибі за це.

ПЕРЕЗМІНА

Конвейєри — без руху. Не гудуть тістозмішувачі і тісторозподілювачі. Нічна зміна здає вахту наступній, що працюватиме вдень. Дівчата прибирають свої робочі місця, охайно змітають у купи крихти хліба, борошно, що розсипалося в процесі роботи (до цього привчила Ніна Іванівна), востаннє оглядають механізми.

— Ну, то як? — з усміхом запитує майстер у обох Люб.

— Завдання перевиконали, — каже Люба Тараненко.

— Та ні, я не про це — знаю, що перевиконали. Чи стомилися, питаю?

— Трішечки є, але тільки трішечки, — усміхаються дівчата у відповідь.

Н. БЕЗУГЛА,
директор Долинського хлібокомбінату.

Кіно

«ЯКЩО ХОЧЕШ БУТИ ЩАСЛИВИМ»

...По аеродрому біжить людина. У шоломі льотчика, в льотчицьких унтах. За спиною в неї — шлейф вогню, горить куртка і палає, ось-ось вибухне літак, дина махає руками, намагається зупинити друзів і аеродромну обслугу, що поспішають на поміч. І знову оглядається на палаючий літак — реактивний, нової конструкції...

ран... Виникають в уяві героя картини прожитого...

— Ми хочемо висловити через наших героїв, — кажуть автори фільму, — все найкраще, що ми знаємо й думаємо про людей.

Головні ролі виконують відомі актори Ж. Болотова та М. Губенко, який виступає також і як постановник. Виробництво кі-

СВЯТО ЯТРАНЦІВ

25 ЛІТ... Багато це чи мало? Для вічності — крихітний відрізок часу. Для молодої людини — період становлення. А для заслуженого самодіяльного ансамблю народного танцю Української РСР «Ятрань» — невтомна праця, творчі пошуки і безмірна любов до мистецьких набутків народу. Адже від першого концерту у 1949 році до звітного виступу на честь ювілею 4 грудня 1974 року пройшло безліч зустрічей аматорів з глядачами. Кожна з них залишала по собі радість пізнання прекрасного, визнання широким глядачем. Чи то дарували ятранці свій талант вдома на Батьківщині, чи за кордоном кубинцям, стриманим англійцям або ж темпераментним італійцям — скрізь пропагували мовою народного танцю розквіт нашої високої радянської культури.

Про все це йшлося на урочистому вечорі, присвяченому 25-річчю від дня заснування відомого колективу. Свято відбулося 4 грудня в обласній філармонії. В гості до ятранців прийшли представники громадськості міста і області. Вечір відкрив голова облпрофради Д. Т. Жмак. Він говорив про велике значення творчої праці колективу.

— Хай ще міцніше грає всіма барвами ваше емоційне фольклорне мистецтво! — сказала у своєму виступі заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко.

Е. В. Лойко — заступник завідуючого відділом культурно-масової роботи Укрпрофради зачитав текст вітальної телеграми від ВЦРПС, яка зичила наснагу, щастя, радість ювілярам.

— Своєю творчістю «Ятрань» підтверджує глибокий ленінський вислів про те, що мистецтво належить народові, — говорить секретар Кіровоградського міськкому Компартії України К. П. Неділько. Він дарує ятранцям сувенір — макет сцени, котра принесла успіх аматорам танцю.

М. К. Склянченко, перший секретар Кіровоградського обкому комсомолу, зазначив:

— Велика заслуга ювілярів у тому, що вони багато роблять для залучення юнаків і дівчат області до мистецтва.

Головний інженер ордена «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів В. Л. Жовтобрюх:

— «Ятрань» — велика повноводна ріка народного мистецтва.

Ф. О. Цигульський, начальник обласного управління культури, звертається до красномовного свідчення цифр. Він говорить про те, що в області близько 700 самодіяльних танцювальних колективів, з них — сім народних. І в цьому неабияка заслуга прославлених аматорів. Адже своєю творчістю вони допомогли започаткувати діяльність багатьох відомих колективів області. Так, значний вклад ятранців у розвиток народного мистецтва області, республіки. Адже в репертуарі колективу є танцювальні композиції, що увійшли до золотої скарбниці радянського мистецтва.

Потім ювілярів вітали їх колеги — друзі з різних творчих колективів області.

«Ви привезли з міста Сегеда Угорської Народної Республіки головний приз III Міжнародного фольклорного фестивалю — «Золотий черевичок» на ліву ногу — ми здобудемо такий же на праву», — пообіцяли танцюристи з ансамблю «Пролісок» Кіровоградського Палацу піонерів. І в тій обіцянці чули ятранці щасливе передбачення, адже вже тепер танцюють піонери завзято, бадьоро та й у всьому беруть приклад із своїх старших друзів.

Є такий образний вислів: «В пісні живе душа народу». В пісні... А в танці, що невідділний від людини, як і пісня? В танці — його історія, його характер, його темперамент. Ця думка приходить після побачення хоча б з одним виступом ятранців. А цей був особливий і неповторний — ансамбль народного хореографічного мистецтва прийшов до своїх шанувальників скласти звіт за пройдені колективом 25 років. І у вінок ювілейної композиції він вплів найкращі номери зі свого репертуару.

Програму виступу на урочистому вечорі, присвяченому срібній даті, ансамбль «Ятрань» розпочав українським хороводом — танком-привітанням. Сцена розквітла біло-червоними барвами яскравих костюмів, візерунок танцю — то лірично роздумливий, то урочисто величний переносить глядача на народне гуляння.

Як в калейдоскопі змінюються ритми, темпи танців. Здається, в гості зібралися посланці різних куточків України. Фрагмент весільного обряду «Поворотня» не тільки переносить нас на сільське свято, а й знайомить з красою звичаїв наших дідів, з давніми весільними піснями. І аматори достовірністю виконавської майстерності роблять і глядача ніби учасником цих весеолощів.

Серед сучасних народних танців враження залишає жіночий ліричний хоровод «Подільський рушничок», сценічний варіант української кадрилі «Подолянка». І від танцю до танцю на очах глядачів відбувається перевтілення відносно географії, часу. Танцюристам гаряче аплодують, чимало номерів виконується на «біс».

Незабутню зустріч з мистецтвом народної хореографії подарували кіровоградцям ятранці в день срібного ювілею свого ансамблю. І незабутні слова були сказані на вечорі на честь ювілярів: «Якщо із репертуару ансамблю збережеться для поколінь хоч один танець — ради цього варто було жити і працювати».

М. МІКЕЛЬ,
О. БАСЕНКО,

На фото: ятранців вітає «Барвінок».

Ф. НЕПОМЕНКО

ІСТОРІЯ З ЦУКЕРКАМИ

ОПОВІДАННЯ

— **Ну**, то що ж вас цікавить? Чверть віку в цій школі... Якось, знаєте, день за днем... Непомітно. Уроки, зошити... Нічого вартого уваги. Словом, більше буднів, ніж свят. Закінчила педтехнікум зразу ж після війни і потрапила сюди за призначенням. Зовсім ще дівчиськом. Ви будете записувати? Коли перед тобою кореспондент та ще й з блокнотом в руках, — погодьтесь, ситуація не зовсім звична... Ні, мене це не лякає, але не звертати уваги?.. Ну, добре. Потім вже закінчила педінститут. Заочно. Вийшла заміж... Ось, власне, і вся біографія. Так що вам, мені здається, просто не пощастило: не уявляю, що можна написати про таку, як я. Кажу це не з удаваної скромності, а по переконанню. Звичайно, коли тобі присвоюють звання заслуженої вчительки — це подія радісна і... Як би це поточніше висловитись? Примушує замислитись: а чи все тобою зроблено, щоб виправдати це звання? Чи маєш ти резерви... резерви душі, так би мовити, які можна використати у своїй справі? Подібні ординарні абстрактності, можливо, вам ні до чого. Помиляюсь? Але, справді, про себе говорити — розумієте, якось... І не знаю, як вам допомогти. Який-небудь випадок з практики? Так зразу й не пригадаєш, що потрібно. І потім — забувається багато чого. Іншим разом тільки й пригадаєш, коли зустрінеш кого з своїх учнів. Оце нещодавно... А втім, випадок і смішний, і сумний. І зворушливий водночас. І не дуже, на мій погляд, придатний для вашого нарису.

* * *

— **Діти**... — сказала Валентина Іванівна, стоячи край столу, і звично оглядаючи притихлий клас. Її трохи здивував вираз настороженості і очікування на дитячих обличчях. Ні перешіптувань, ні метушні, з яких починався майже кожний урок. Невже встигли пронюхати? Про розмову в директорському кабінеті вони не могли знати. Отже, ранній візит голови колгоспу вони розцінили належним чином. Учули, бісенята, чим це воно пахне!

— ...Діти, нам доручена важлива справа. Правління колгоспу довірило нам відповідальне завдання — боротьбу з сільськогосподарськими шкідниками...

Валентина Іванівна лише рік тому закінчила педтехнікум, і з неї ще не вивітрився той дух оптимістичного красномовства, з яким, як її вчили, педагогу належить говорити навіть про найбуденніші речі. Поки вона говорила про значення місії, що випала четвертому класу, діти почали нетерпляче совгатися і шепотітись.

— Зараз ви підете по домівках...

О, це вже важливо! І замить — тиша. Жодного руху. Навіть шиї витягнули.

— ...Залишите ваші торбинки і портфелі. Кожен візьме з собою пляшку — будемо збирати довгоносиків.

— Ура! — підвівшись, радісно скрикнув Костик Царенко, жвавий, щербатий, з вічно облупленим носом.

В класі відразу стало гамірно. А непосидько Пустовіт, якого Валентина Іванівна навмисне посадила за першу парту, щоб завжди був на видноті, — Пустовіт скочив і закрутився, пританцьовуючи і плескаючи в долоні.

— Та тя в глузду з'їхав! — вражено вигукнула вчителька. І Пустовіт тут же присів, добропристойно, ніби на малюнку, склав руки на парті, але очі його, і ніс, і відкопилені вуха, і особливо кінчики злегка тремтячих, завжди брудних від чорнила пальців, — все це, здавалося, продовжувало в ньому витанцьовувати. Здавалося, нема в природі такої сили, яка змогла б вгамувати у цій неспокійній істоті радісне нетерпіння.

Валентина Іванівна відвернулась, щоб не розсміятися. Педагогу, як її повчали, не личить видавати своїх емоцій. Педагогу слід бути завжди абсолютно спокійним і вимовляти слова рівним стриманим тоном. Педагог повинен бути артистом, і якщо у Валентини Іванівни траплялися зриви, то в цьому вона звинувачувала, перш за все, себе, за те, що дозволяла собі забути роль і розслабитися. Вона розуміла, що зараз навчання вже набридло дітям. Надворі — весняне сліпуче сонце, вже проклюнулось в саду перше клейке листячко, і так чарівно, аж в голові паморочиться, пахне зеленню і молодою травою! Проте вона, як вчителька, не повинна піддаватися загальному настрою класу.

Вона трохи почекала, справляючись з собою, і сказала чітко, роздільно:

— Збір рівно через годину на подвір'ї школи...

Вона ще не закінчила. Але більше її не слухали — клас ринув до дверей.

Змахи, окрики. Гупають кришки парт.

— Тихо, ідуть же уроки!

Еге, які там ще уроки! Скоріш би виплигнути на свіже повітря, а то як би ще не передумали!

Ніби табун коней промчав коридором. Навіть шибки у віконних рамах задеренчали.

«Ну ось, — з нудьгою подумала Валентина Іванівна, — знову директор лаятиме, що не вмію тримати клас в руках. А як їх втримаєш, коли вони, ніби з цепу зірвалися?».

За СЕЛОМ на узгір'ї — розлив синяви. Тут стільки неба навкруги, що і долина внизу з петляючою по ній річечкою, і сині плеса, і синій соснячок на тому боці, — все здавалось тільки крихтою перед бездонним всеосяжним куполом, який прикрив маленьку, висохлу від спеки землю. У Валентини Іванівни дух перехопило від буяння синяви і простору. Співали жайворонки, озиминою гуляв суховій. На небі — ні хмаринки.

Клас розтягнувся путівцем. Дівчатка попереду ще трималися строю, але хлопчики в хвості колони раз у раз ламали ряди.

— Валентино Іванівно! Валентино Іванівно!

Вчительку наздоганяють Пустовіт і Царенко.

— Валентино Іванівно, відгадайте, чим у мене з пляшки пахне?

Відкопилені вуха Пустовіта світяться проти сонця рожевим. Чи то від збудження? Над верхньою губою — ніт. У Кості теж виступили поту на облізлому носі.

Як повинен діяти педагог у такому випадку? А що, як його очікує якась непристойність?

Валентина Іванівна, загаючись, сповільнює крок.

— Ну, будь ласка, Валентино Іванівно! — канючить Пустовіт. — Не бійтеся!

— Чим же вона пахне? — не витримує Валентина Іванівна.

Очі у Пустовіта округлились, ніби від переляку.

— Самогонкою! — випалює він.

— Фе, гидота! — морщиться вчителька. — Як тобі не соромно!

Дехто з дівчаток хихикає, ніяковіючи від хлопчачої безтактності. А Пустовіту хоч би що! Ще й сміється, задоволений. І вуха його, що палають рожевим, теж, здається, сміються.

— Так це ж те, що треба! — доводить він запально. — Кинеш в неї довгоносика, а він зразу лапки догори. Задихнеться від духу.

І Пустовіт тут же, жестикулюючи, зображує, що трапиться з довгоносиком, який потрапить у його пляшку: ось так він закотить очі, обм'якне, підігне коліна і ось так задере догори лапки...

Щоразу, коли Валентина Іванівна веде клас в поле, вона трохи розгублюється — не знає, як їй належить в таких умовах грати свою роль. Хоч і в класі трапляються несподіванки, — там все ж легше зорієнтуватися. А в полі, де діти часом забуваються? В якому ключі з ними говорити і взагалі здійснювати виховні функції?

На краю озимого клину, на узбіччі, стоїть одноколка голови колгоспу. Діти навипередки біжать до неї. Навіть дівчатка. За озиминою — сухе грудкувате поле, ніби розчісане гребінцем. Це сходи буряка. Віддалік ходить сам голова Васюта, цибатий, підтягнутий, в армійському кителі без погон, застібнутому наглухо.

— Такого нещастя начебто і не пригадаю, — пригнічено говорить він Валентині Іванівні, і показує пучок зав'ялих стебелець. — Обприскати б з літака, так де ж його взяти?

Вигляд у нього стомлений, заклопотаний. Діти поважливо примовкли. Пустовіт і Костик Царенко вже крутяться біля гнідої головиної кобили, — вона дрімає, схиливши голову.

— На вас вся надія, дітки! — говорить Васюта, і обличчя його світлішає. — Як збирать — знаєте?

— Знаємо! Не вперше!

І все ж Васюта взяв у когось з дівчаток пляшку і пішов вздовж рядків у супроводі всієї юрби.

— Штука нехитра, — пояснював на ходу. — Очі у вас молоді, зіркі. Ось так його за шкурку, негідника і... Зрозуміло? Старатися будете — цукерками пригощу.

Діти переглянулися: невже?!

— Так ми вам всіх до одного зберемо! — палко обіцяє Пустовіт.

Всі чомусь розсміялися.

А потім Валентина Іванівна розставила дітей цепом, і вони рушили...

— Живі вони у вас, жваві, — сказав Васюта, спостерігаючи за дітьми, що з азартом взялись до діла. — Коли кінчите — приходьте прямо до правління. З пляшками і здобиччю. Курник вивезти б сюди — так знову ж будиночки на колесах потрібні. Зовсім запарились... Інколи здається, що на фронті легше було... А тут — ні тягла, ні машин. Хоч сам у плуг впрягайся. Та ще засуха, довгоносик навалом пре. Ох, не скоро, певно, від тієї війни проклятої очунаємо!

Голова незабаром поїхав. Валентина Іванівна йшла до дітей і думала, що її турботи в порівнянні з Васютиними — просто забава.

(Закінчення буде).

М'ЯЧ НАД КІЛЬЦЕМ

Останнім видом програми змагань обласної спартакіади серед команд міст був баскетбол. Ці поєдинки протягом трьох днів проходили в олександрійському спортивному залі «Шахтар».

Не мали собі рівних представниці обласного центру. Вони виграли всі зустрічі. Друге місце — за господарками майданчику, в третє посіли знам'янські спортсменки.

Напруженою була гра за перше місце серед чоловічих команд Кіровограда і Олександрії. Рахунок у двох таймах змінювався то на користь гостей, то на користь господарів. Фінальний свисток пролунав, коли на світловому таблo був результат — 77:75. Попереду — кіровоградці. А третю сходинку зайняли баскетболісти Світловодська.

ПРОБА СИЛ ВДАЛАСЯ

Ретельно готуються до VI Спартакіади України боксери області. Нещодавно вони взяли участь у всесоюзному традиційному турнірі на приз двічі Героя Радянського Союзу Сидора Артемовича Ковпака. Ці змагання тривали шість днів у Палаці спорту міста Івано-Франківська. На рингу свою майстерність демонстрували майже двісті спортсменів країни.

Добре зарекомендували себе на цьому турнірі наші земляки. Волею жеребкування у фінальному бою зустрілися два важковаговики — кіровоградці майстер спорту Геннадій Пахомов та кандидат у майстри Володимир Марков. За кількістю балів судді одноголосно присудили перемогу Маркову. Він вперше взяв майстерський рубіж. А третю сходинку у цій ваговій категорії посів його товариш по команді майстер спорту Анатолій Савчук.

Вдало в цьогорічних поєдинках виступав робітник кіровоградського спортивного клубу «Зірка» кандидат у майстри спорту боксер напівлегкої ваги Сергій Медведєв. Нині його суперником у фіналі був призер першості чемпіонату СРСР, ленінградський майстер спорту Сергій Зарембланк. Цей бій названо кращим на турнірі. Досвід і технічна майстерність дали змогу ленінградцю з невеликою перевагою стати першим, а Медведєв був другим.

Представник «Буревісника» майстер спорту Михайло Литвинов (перша середня вага) і авангардівець, кандидат у майстри спорту, боксер другої середньої ваги Микола Курильов провели бої у високотехнічній манері й закономірно стали третіми призерами.

Варто відзначити, що кіровоградці мали певний успіх. Це добра проба сил перед спартакіадою. А боксери на республіканських спартакіадних змаганнях стартуватимуть у січні 1975 року першими.

В. ШАБАЛІН.

Краще не стрічати

Вчитель учням: — Хто мені
Відповідь дасть, діти,
Де людина в наші дні
Може тигра стріти?.. —
І до учня одного:
— Ну, скажи нам, Гнате, —
Гнат підвівся:
— Та його
Краще не стрічати.

Б. ЧАМЛАЙ.

В об'єктиві — дружня Болгарія

Ось уже вісім років художник Будинку культури міста Русе Неделчо Димитров виготовляє ляльки, одяг яких відноситься до різних історичних епох Болгарської держави. З великою майстерністю художник відображає характерні деталі японського і російського національних костюмів, з любов'ю відтворює Н. Димитров одяг представників різних індійських племен.

На фото: художник Неделчо ДИМИТРОВ зі своїми ляльками.

Фото Ж. АНЧЕЛОВА.
БТА — агентство «Софія — Прес».

РОКУ КІНЕЦЬ, ЗИМИ ПОЧАТОК

ПРИРОДА: ЩО, ДЕ, КОЛИ

Грудень завершує рік. Рясні дощі, що поливали землю восени, розмили грунтові дороги. Перші морози зробили з розгрузлих шляхів суцільне груддя. Тож і одержав останній місяць року свою назву. Про нього кажуть: «Сумний грудень і в свято і в будень». І справді: не так вже й багато сонячних днів дарує цей місяць людям. Та й дні найкоротші, а ночі найдовші за весь рік. Починається найважчий період в житті диких тварин. Земля змерзається і добувати їжу в цей час не така вже й легка справа. Дикі свині, незважаючи на морози, немов плугом перериваюгь своїм рилом лісову землю. Ці тварини їдять все: хорбаків, різних лялечок, коріння рослин і т. ін. А якщо вже буде дуже скрутно з їжею, то на допомогу прийдуть люди: ще влітку та восени вони приготували для вепрів та інших тварин багато смачного гілля, зерна, овочів. Зайці ближче жмуться до людського житла, все частіше навідуються в садки. І якщо дбайливий господар залишив на межі невеличкий оберемок сіна, то зайці не займатимуть фруктових дерев.

Тихо в зимовому лісі. Але життя тут не завмерло. По першому снігу на узліссі вийшла на пошуки їжі лисиця. Зрідка зупиняючись і прислухаючись до писку мишей, вона раптом спритно занурює мордочку в сніг і дістає здобич. Мисливці розповідають, що спостерігали, як лисиця ніби танцює на одному місці, щоб повиганяти з нірок мишей, а потім хапає їх. Яких тільки історій не розповідають про лисиць! Та ясно одне: лисиця корисна тварина, так як основна її їжа — мишовидні гризуни. І якщо вона іноді поцупить курку чи півня у господаря, то це не такі вже й великі збитки в порівнянні з користю, яку лисиця приносить.

В лісі можна зустріти невеликі стада козуль, лісових красенів, лосів. У низинах балок та ярів, де грунт не промерзає, постійно працюють кроти. Вони винищують капустянок, личинок, жуків та інших шкідників.

Деякі тварини — ті, кому в суворі зимові дні не знайдеться корму, — впадають у зимовий сон. З осені відкладають вони жир під шкірою, якого, майже завжди досить, щоб пережити тяжкі часи. Це барсуки, єноти, вовчки, ховрахи. Голод — головна причина зимового сну багатьох тварин наших лісів та степів.

І якщо звірів у зимовому лісі побачиш не часто, то птахи не залишають ліс навіть тяжкої зимової пори. Зранку і до пізнього вечора синиці, дятли, повзики та багато інших знищують різних шкідників. А в садках, біля людських жител, вони звільняють плодові дерева від личинок біланів, яблуневої молі, золотогузів, кільчатого шовкопряда. І морозної днини можна почути веселих пісень королька, лагідних — снігура. А той шпак, що залишився зимувати в різних краях, зовсім по-весняному виконує один з номерів свого досить цікавого репертуару.

Спостерігаючи за птахами, люди помітили, що пернаті ніби завбачують погоду. Якщо гава дзьоба під крило ховає — бути холоду. Синиця починає зранку пищати — треба чекати вночі морозу. А якщо птахи сідають на верхівки дерев — невдовзі буде тепло.

М. ЛИТВИНОВ.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ТЕЛЕЕКРАН

7 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Дітям про звірят». (Ленінград). 10.00 — «Розповіді про художників». (М. Нестеров). Кольорове телебачення. Передача перша. (М). 10.30 — Музична програма. «Ранкова пошта». (М). 11.00 — Для вас, батьки! (М). 11.30 — Кольорове телебачення. Концерт. (Київ). 12.15 — Кольорове телебачення. «Природа і людина». (М). 12.45 — «Майстер Чистяков запрошує у гості». Телепарис. (М). 13.15 — «У часи відпочинку». Концерт. (Донецьк). 14.00 — «Здоров'я». (М). 14.50 — «Музична пошта». Концерт. (К). 15.40 — «Літературні читання». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. «Світ танцю». Документальний фільм. (М). 17.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — «Очевидне — неймовірне». (М). 19.15 — Кольорове телебачення. Концерт радянської пісні. (М). 19.50 — «Татко на неділю». Художній фільм. (ЧССР). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Концерт артистів французької естради. (М). 22.45 — Новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.05 — Художній фільм «Я вам покажу». (К). 11.30 — «Народний телеуніверситет». (Донецьк). 12.00 — Кольорове телебачення. «Нові мелодії року». (К). 12.30 — Телепарис. «Тече Кам'янка». (Херсон). 12.50 — «Морозко». Лялькова вистава. (Одеса). 13.40 — Циркова програма. (К). 14.10 — Телеальманах «Братерство». (Ужгород). 14.50 — «Видатні радянські диригенти». (М). 15.40 — Програма документальних фільмів. (К). 16.35 — Кольорове телебачення. «Неаполітанські пісні у виконанні народного артиста УРСР А. Солов'яненка». (К). 16.50 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Зірочка». (К). 17.30 — «Школа передового досвіду». (К). 18.05 — «Навала». Телевистава. (Харків). 19.10 — Програма «Вісті». (Київ, із включенням Кіровограда). 19.40 — Продовження телевистави. (Харків). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Назустріч тобі». (К). 22.35 — Вечірні новини. (К).

8 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Світить зірочка». (М). 10.00 — Телеспектакль «День відчинених дверей». (М). 16.00 — Програма документальних фільмів. (М). 16.30 — «Шахова школа». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Один за всіх, всі за одного». (Ленінград). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «Загадки і відгадки». (М). 18.30 — Концерт. (М). 19.00 — Кольорове телебачення. «На запитання телеглядачів відповідає член-кореспондент АН СРСР В. Г. Афанасьєв». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Міжнародні змагання з фігурного катання «Московські ковзани». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Співає народний артист СРСР Ю. Гуляєв». (М). 22.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.05 — Художній фільм «Остання ніч». (К). 11.40 — Наш огляд «Резерви — на службу виробництву». (Херсон). 12.10 — «Актори і ролі». (К). 13.10 — «Зустріч з піснею». (Харків). 13.40 — «На допомогу школі». «Боротьба ленінської «Іскри» за створення партії пролетарського типу». (К). 17.10 — Для дітей. Мультфільм «Гидке каченя». (К). 17.30 — «Грає заслужений артист УРСР В. Сечкін». (К). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Документальний фільм «20 днів жаркого літа». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. «Екран молодих». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Товариш Арсеній». (К). 23.00 — Вечірні новини. (К).

9 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 16.00 — «Суспільствознавство». (М). 16.30 — «Розповіді Бажова». (М). 17.00 — «Мамина школа». (М). 17.30 — «Тобі, юність». (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — Оголошення. (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. «Загадки і відгадки». (М). 18.30 — «Відповідальність». Телепарис. (М). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.35 — Кольорове телебачення. О. Загороднюк. «Соло для годинника з боєм». (Фільм-спектакль). (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження фільму-спектаклю. (М). 22.25 — Кольорове телебачення. Міжнародні змагання з фігурного катання. «Московські ковзани». По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.45 — Кінопарис «Внуки Січкарюка». (Миколаїв). 17.05 — Мультфільм «Шайбу! Шайбу!». (М). 17.25 — «Партійне життя». (Запоріжжя). 18.00 — «Юнги робітничого класу». (Харків). 18.30 — Телефільми. (Кіровоград). 19.00 — Концерт класичної музики. (М). 19.35 — «Народні таланти». (К). 20.35 — «В ім'я миру». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Завтра — День Перемоги». Вистава. (К). В перерві — вечірні новини.

10 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. О. Загороднюк. «Соло для годинника з боєм». Вистава. (М). 11.50 — «Екран молодих». (К). 12.35 — «Київ науковий». (М). 15.30 — «Народні таланти». (Миколаїв). 16.00 — «До побачення, хлопчики». Вистава. (Дніпропетровськ). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «Веселі нотки». (М). 18.30 — «Людина і закон». (М). 19.00 — Міжнародні змагання з фігурного катання «Московські ковзани». Парне катання, спортивні танці — довільна програма. (М). В перерві — тираж «Спортлото». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Душа в заветной лире». Лірика О. С. Пушкіна. (М). Читає народний артист РРФСР О. М. Єфремов. (М). 22.10 — Кольорове телебачення. «Пісні В. П. Соловйова-Седого». Концерт. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Для дітей. «Хороші друзі мої». (К). 11.30 — Новини. (К). 11.50 — «Екран молодих». (К). 12.35 — «Київ науковий». (К). 15.30 — Телевізійний документальний фільм «Бригада». (М). 15.45 — «Поезія». (М). 16.15 — «Нариси з історії нашої Батьківщини». (М). 16.45 — «Спільне співробітництво країн РЕВ в галузі енергетики». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. «Умілі руки». (М). 18.00 — Телефільми. (Кіровоград). 18.30 — «На головних напрямках п'ятирічки». (Харків). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. «Київ музичний». (К). 20.15 — «Телешкола механізатора». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Тележурнал «Старт». (К). 22.15 — Кольорове телебачення. «Нові мелодії року». (К). 22.45 — Вечірні новини. (К).

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ СЕРЕДНЄ МПТУ № 7

оголошує додатковий набір з числа демобілізованих з лав Радянської Армії для навчання за спеціальностями: монтажники конструкцій-муляри (з частковим вивченням електрозварювальних робіт); теслярі; покрівельники-ізоляційники.

Строк навчання за скороченою програмою 7,5—10,5 місяця. Учні одержують стипендію 75 карбованців на місяць і забезпечуються гуртожитком, після закінчення училища направляються на роботу в організації тресту «Олександріяважбуд» (середній заробіток 180—200 карбованців на місяць).

Початок занять з 15 грудня 1974 року.

Вступники подають такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, документ про освіту, довідку з місця проживання, характеристику, чотири фотокартки (розміром 3Х4 см.).

Документи приймаються в канцелярії училища.

Адреса училища: м. Олександрія, Кіровоградської області, селище Перемога, вул. Нагірна, 104. Телефон училища: 51-8-43.

Їхати автобусом «А» до зупинки «МПТУ № 7».

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 06321